

Ráno jsme se vykutáleli z postele, doběhli na snídani a v 8.20 našli autobus směr Trinidad. Překvapením byla přítomnost známého pingla z hospody Střepina, který jel na výlet s manželkou. Toho jsme tu fakt nečekali. První zastávka byla čůr pauza na odpočívadle, druhá v Cienfuegos. Ten jsme ani neměli možnost s časový důvodů blíže prozkoumat. Maximálně nás tu zaujala informace od Josého, že ženskou tu lze pořídit za 40éček na celý den. No, raději jsme pokračovali dále. Po příjezdu do Trinidadu se šlo rovnou na oběd. Docela mě překvapilo, že tu nebylo ve městě moc turistů. K jídlu bylo kuře s rýží. Před hospodou stáli různí podnikavci, kteří nám vrazili slaměné figurky do ruky, aby nás pak při odchodu pumpli o eura, nebo za bankovku 3 pesos se Che Guevarou chtěli 10 euro. Odbyli jsme je. Bankovky jsem koupil kdysi na aukru za 69Kč, tak proč platit takové nesmysly. Volnou procházkou jsme si prošli centrum a navštívili základní školu, kde za focení chtěli Kubánci opět prachy. Došli jsme si na tradiční Trinidad -nápoj Canchánchara do Taberna de la Canchánchara. Je to směska rumu, limetky a medu a na rozdíl od jiných drinků se nepodává ve sklenicích, ale v malých keramických kalíšcích.

Je to hrozný tlamolep, ten mi fakt nechutnal. V hospodě jsme se trochu zdrželi, protože José šel shánět klukům doutníky za půl darma resp. v krabici vyšla Cohiba na 4eura. To byla dobrá cena, protože tenhle doutník v menším průměru vyšel ve státním obchodě na 10éček. Bylo vedro a venku chcípnul pes. Navrhoval jsem koupačku, což se setkalo s kladným ohlasem. Autobus nás dovezl na pláž Punta Maria, kde jsme vydrželi do večera. Pláž pěkná, s hospodou. Schylovalo se k dešti a tak jsme se přesunuli do hotelu Finca Maria Dolores, kde jsme měli ubytování. Kromě pár Rusáků jsme tu byli sami. Byla tu dost nuda, a tak jsem navrhnul večerní Trinidad. Jeli jsme po večeři všichni. Na náměstí jsme dali rozchod a naše parta prozkoumávala město. Nakonec jsme zapadnuli do malého prázdného baru před kterým vartovaly pěkné dvě holky. Ceny 1,5 eura za drink, ale i jídlo nás překvapili, proto jsme postupně vyzkoušeli celou nabídku. Mladší holka z nás byla dost nervozní, proto z šejkru jí pořád něco teklo na blůzu a ještě nápoje nosila úplně jinak než jsme si přáli. Vypadalo to, že viděla turisty poprvé.

Vytáhnul jsem z batohu zubní pasty, pastelky, mýdla a své osobní JOJO a podaroval jsem je. Zaplatili jsme a odšněrovali k autobusu. V noci se mi udělalo blbě, takže jsem vše poslal do kanalizace a ráno jsem měl čistou hlavu. Ubytko dobré, ale prý v koupelně byli švábi. Po snídani jsme se sbalili a autobus nás vyvezl na vyhlídku. Celý den se motáme v národního parku [Topes de Collantes](#). Dojíždíme do Hanabanilla, kde sedáme na loď a po jezeře plujeme do restaurace, kde máme zajištěný oběd. Restauračkou prolítnul malý vzácný kolibřík. Bylo to takové turbo, že jsem ani nestačil zvednout foťák. Vrátili jsme se k autobusu a pokračovali do Santa Clary, kde jsme našťivili mauzeum Che Guevary. José nás upozorňoval, že musíme držet huby a nefotit.

Došla mi baterie v Nikonu, takže to jsem lehce splnil. V pietní místnosti, kde jsou s Che uloženi i jeho spolubojovníci byl klid, ale vedle, kde jsou Che Guevarovy artefakty, hlídající holky měly nějaký veselý den. Po odškrtnutí tohoto checkpointu jsme najeli na dálnici a namířili si to do Varadera. Cestou jsme zastavili v soukromé restauraci Para Ti. Ceny nebyly lidové, ale menu za 13 éček, co sníš a vypiješ už bylo zajímavé. K večeru jsme dojeli na základnu a do půlnoci jsme okupovali místní bary.

